

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację J. D. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 listopada 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 7 lutego 2012 r. Podstawę orzeczenia stanowiło ustalenie na podstawie opinii biegłych, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 31 października 2003 r.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 12, 13 oraz art. 57 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst:

Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) w związku z art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) przez przyjęcie, że jego stan zdrowia nie leży w związku skutkowo-przyczynowym z wypadkiem przy pracy. Zarzucił także obrazę przepisów postępowania przez niewskazanie przepisu, na podstawie którego Sądy nie mogły orzec o przyznaniu renty z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, który jest następstwem urazów doznanych w wypadku przy pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, twierdząc, że niezbędne jest rozstrzygnięcie, czy zaskarżona decyzja i stwierdzony jego aktualny stan zdrowia w świetle zebranych dowodów w sprawie dawały podstawę sądom obydwu instancji do oddalenia odwołania, a później jego apelacji i czy w niniejszej sprawie ustalenia oparte na dokumentacji medycznej dawały podstawę do uznania zmiany kwalifikacji jakościowej niezdolności do pracy, pomimo tego, że skarżący nie wnosił w formie pisma procesowego o przyznanie mu renty z ogólnego stanu zdrowia, podkreślając jedynie, że obecny jego stan zdrowia jest wynikiem urazów doznanych w wypadku przy pracy, ponieważ wcześniej przed wypadkiem nigdy nie chorował.

Przedstawił także do rozstrzygnięcia kwestię, czy sądy były związane jego odwołaniem od decyzji, gdy w toku postępowania zmodyfikował żądanie, domagając się przyznania renty z tytułu częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy z tytułu ogólnego stanu zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jednoczesne występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, określonego jako istotne, oraz powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, lecz problem prawny nie został wywiedziony i uzasadniony w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.), a nawet nie zostały wskazane przepisy wymagające wykładni.

Wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą w związku z tym argumenty niemające znaczenia jurydycznego, a odnoszące się wyłącznie do oceny stanu faktycznego sprawy, który – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).